

LIBER XV.

De heresi Semipelagiana.

QUAMVIS Pelagiana heres ab Augustino dominica via nee providissimo operario, verbis, & scriptis fuerit penae extirpata, prava tamen subinde germina emisit, nimurum Semipelagianorum errores circa gratiam Christi, quos eo qui sequitur libro XV. extirpare conabimur duabus dissertationibus, quarum prior historicas, posterior vero dogmaticas continebit positiones.

DISSERTATIO I.

De heresis Semipelagiane historia.

DE hoc argumento tribus capitibus, eo qui sequitur ordine pertactabimus.

CAPUT I.

De Semipelagianismis auditoribus, ejusque hostibus.

NOT. I. Ex Augustini scriptis de gratia operatione, ac divisione voluntatis proposito, complutes falso arbitrantes falem consequi necessitatem, in oppositam abiisse sententiam, tria ex adverso constituentes. I. Initium fidei, seu bonam voluntatem credendi esse ex nobis, absque gratia adiutorio, ex illius autem fidei merito, gratiam, & justificationem conferri. II. Prædestinationem nullam esse, nisi ex præscientia meritorum, adeoque electorum numerum augeri posse, vel minui. III. Prædestinationem non esse speciale Dei donum.

Not. II. Licet Semipelagianismi origo ad vetustiora tempora referri possit. Nam ipse Augustinus ante Episcopatum, tum Adrumetini monachii, aliique hoc errore dejecti sunt. Sed in seculum non coauit, nisi circa ann. 428. aut sequentem. Sit itaque

PROPOSITIO I. Semipelagianismus circa an. 428. a Litinensisibus monachis ortus est.

Prob. Ex historica narratione. Cato enim in Galliam delatus esset Augustini liber de Corr. & Graia, cœverunt Litinenses monachi, inter quos aliqui erant scientia, & sanctitate conspicui, infestari S. P. doctrinam. Scripterunt ea occasione ad

LIB. XV. DISS. I. CAP. I.

115

ad Augustinum Hilarius & Prosper, quorum epistolis acceptis libros edidit de Prædestinatione sanctorum, & de Dono perf. II. Horum Semipelagianorum ducem suisse Cassianum scribunt, præter Vossium, Norisius, Suarez, Petavius, Gonzalez, Tourney, Habert, aliique plures: eumque frustra purgare conati sunt Possevius, Ciacconius, Cuikius, & Boucat. Scriptis Cassianus de Institutis Cœnobiorum libros 12. & Collationem lib. 24. quos impugnavit S. Prosper. III. Alter Semipelagianorum coryphaeus post Cassianum est Faustus Rejenensis ex Norisio, Baronio, Bellarmino, aliisque. Patronos habet Driedonem, Tapperum, Sirmundum, Cellotum. Fuit Lirini Abbas, post Rejenensis Episcopus. Scriptis de Spiritu sancto, de gratia, & arbitrio libellos, & epistolas alias apud Gennadium. IV. Gennadius ipse Semipelagianis adhæst, ut Lovanienses, Bradvardinus, Mendoza, nec non Bellarmius, Barenius, Norisius, aliique recentiores ostendunt. Defenditur tamen a Suariso. Scriptis Gennadius lib. de Viris ill., & juxta nonnullos, lib. de Eccl. dogm. qui rejicitur in append. T. 8. op. S. Aug. V. His accedunt Vincentius Litinensis, & Hilarius Arelatensis sanctitate, & doctrina per celebres, quos Semipelagianis accenset Norisius, cui subscribunt viri doctissimi. Quamquam de Hilario invaluit opinio, eum Semipelagiana dogmata ejurasse. Constat itaque ex his omnibus Semipelagianismum circa an. 428. a Litinensisibus monachis ortum esse.

PROPOSITIO II. Post Augustinum contra Semipelagianos actiter decertarunt Hilarius, & Prosper. Plures etiam Romani Pontifices, & sacrosancta Concilia.

Prob. I. pars, item ex historicis monumentis. Illi enim S. P. adhuc viventem de Massiliensem erroribus certiorum fecerunt, eoque defuncto Romam ad Cælestinum profecti sunt, ut ipse novos Pelagianos reprimenter. Ann. 429. S. Prosper scriptis contra eosdem epistolam ad Rufinum. An. 433. scriptis lib. adv. Collatorem, nempe Cassianum, & an. 434. respondit ad capitula Gallorum, ad objectiones Vincentianas, & ad excerpta Genuenium. Edidit etiam plura epigrammata, & carmen de ingratis. Libros autem de Vocatione gentium Prosperum scriptisse, negat Norisius, & Vossius, dubitat Labbe, qui cum Norisio probat, eum non suisse Episcopum Regii Leppidi, ut putant post Honorium Sixtus Sen., Possevius, Baroni, Sigenius, Bradvardinus, Trithemius, Vossius. Episcorum enim numquam dixerunt Victorius Aquitanus, Gelasius, Gennadius, Marcellinus comes &c. ergo &c.

Prob. II. pars. Nam SS. Prosperi, & Hilarii opera Cælestinus scriptis contra Semipel. epistolam ad Gall. Episcopos an. 431. quamvis capitula huic epistolæ adnexa Cælestini non esse

H. 2

obier-

observarint Vossius, Noris, Alexander, Ballerini, aliquique ea tamen Cælestino annuente a Prospero, aut alio Augustini discipulo sive concinnata cum Vasquio, aliisque probabilitate dicti potest. Idem præstiterit Gelasius in ep. ad Picenos Episcopos anno 493; Hæmisda in ep. ad Possess. anno 520.; ergo &c.

Prob. III. pars. Proscripta est enim Semipelagiana hæresis in secunda Synodo Arausicana sub Felice IV. ex Garnerio, Vossio, & Maurinis Patribus anno 520. Confirmavit Araus. Concilii decreta Bonifacius II. Synodus Valentina anno 840., & Tridentina sess. 6. anno 1549.

C A P U T II.

De Semipelagianismi nota Chrysostomio affixa.

Intra eos, quibus Semipelagianismi nota immerito affixa est, non est prætereundus S. Jo. Chrysostomus, sanctitate & doctrina clarissimus. Illum tamen defendunt Vellofillus, Sixtus Sen., Alexander, P. Herminier, Habert, Boucat, aliquique recentiores, quibuscum sit.

PROPOSITIO. Chrysostomus Semipelagianismum non docuit, sed præfocavit.

Prob. Chrysostomus enim I. Capitale Semipelagianorum dogma rejicit. II. Fontes, unde profluit, illustrat. III. Arma suppeditata, quibus plane confoditur. IV. Et Canones, quibus proscribitur, sunt ejus verbis exscripti; ergo &c. Probatur ant. Quoad I. partem. Primum dogma Semipelagianum est, initium fidei &c. esse ex nobis, sed hoc rejicit S. D. hom. 4. in 2. Ephel. Non enim fides, inquit, ex nobis, nisi enim vocasset, quomodo credere possemus? Et Hom. 19. in epist. ad Rom. ad ea verba: Vide bonitatem Dei, ait Chrysostomus, non dicit, vide virtutem tuam, aut labores tuos, sed Dei bonitatem. Prob. II. pars. Fontes, a quibus profluit Semipelagianismus, idest contortas scripturarum interpretationes, ut illud Prophetæ: Extendi manus meas ad populum non credentem: hominis est preparare animam suam &c. catholice exponit. Libertatem vero cum gratia præveniente componit. At enim cum Catholicis, Deum non prævenire voluntates humanas impellente necessitate, sed primam inclinationem in bonum præsupponere gratiam inoventem. Hinc hom. 12. in ep. ad Hebr. Non preventit, ait, ne perdat liberum arbitrium. Et Hom. 12. in 2. Cor. In nostra voluntate totum, post gratiam Dei, relatum est. Vult itaque Chrysostomus, Deum expectare voluntatis nostræ deliberationem, & opus, ut nihil a nobis fieri ait, nisi post gratiam, licet

hæc

hæc non ita præveniat, ut tollat arbitrium. Sicut ergo Semipelagianismum non adstruant scripturatum loca, quæ nostrum esse clamant velle, querere, parare animam &c. ita nec adstruant verba Chrysostomi.

Prob. III. pars. Semipelagianismus confoditur præsertim ex Ap. loco 1. Cor. 4. Quid habes, quod non accepisti? Quo erit iam ab errore isto se esse revocatum narrat S. P. de Prædest. sanct. 3. Porro Chrys. hunc locum exponens, ait: quid igitur te habere simulas, quod non habes? Quamvis fidem adducas, a vocazione eam accepisti, dona, virtutes, omnia inde tibi provenierunt; ergo &c.

Prob. IV. pars. Nam canones 3. & 6. Syn. Arausicanæ iidem Chrysostomi verbis supra laudatis videntur expressi, ut constat ex eorum inter se collatione; ergo &c.

Ob. cum Vasquio. Chrysostomus hom. 42. in Genes. ait: Deum voluntatem nostram attendere; ergo &c. II. Hom. 27. aliquam ex nobis poenitentiam esse, ac proinde dilectionem, & spem, quæ tamèn de se peccatum non delet, nisi accedit gratia Dei, sed hoc ait etiam Cassianus Coll. 20. ergo &c. III. Eadem habet hom. de Dan. & Noe. IV. Hom. 17. in Joan. ait: Deum nostras non prævenire voluntates, sed a nobis incipiendum esse. V. Hom. 12. in ep. ad Hebr. Oportet nos eligere primum, quæ bona sunt, & tunc ipse, quæ sua sunt introducere, non enim antecedit voluntates, ne ledatur arbitrium; ergo &c. VI. Hom. 8. in ep. ad Rom. ait, fidem precedere, & gratiam impetrare; ergo &c. VII. Hom. 41. ait, gratiam iis conferri, qui ea se reddunt dignos; ergo &c.

Resp. ad I. neg. conf. Loquitur enim ibi Chrys. de eleemosyna, in qua Deus respicit voluntatem, non censem, quod probat exemplo viduae Sareptanae, quæ pavit Eliam. Hanc vero voluntatem sine gratia non esse docet Chrys. ibid. Ait enim, viduam illam gratiam habuisse, & præceptum, ut Eliam pauperet; subit enim, vide spiritus gratiam. Dum ergo ait, nos a Deo adjuvari, dum nitimus ad virtutem agones, loquitur de gratia cooperante: non enim Dens nos spectat, ut in agone certantes, sed vires addit. Ad II. diff. maj. Ait ex nobis esse poenitentiam, sine ulla gratia prævenientes, neg., cum hac gratia, conc. Ait enim ibid. Bonus Dominus seruo quantum ne cogitare, quidem ausus fuit dedit, is enim ejus mos est, ut præveniat petitiones nostras. Vult ergo Chrys., iustificationem homini non conferri, nisi peniteat, speret &c., sed hoc ut faciat gratiam requirit, quam Cassianus non agnovit, ut infra videbimus. Ad III. Resp. I. Homiliam de Dan. non esse Chrysostomi. Resp. II. ibi non secus ac in hom. de Noe loqui de augmentis gratiarum. Daniel enim & Noe justi erant, & benedictionibus a Deo

a Deo præventi. Ad IV. neg. cons. Loquitur enim Chrys. de augmento gratiarum, ac de beneficiis Andreae collatis, quem vocationi obtemperantem Dominus constituit apostolum. Ad V. dist. maj. Oportet nos eligere, absque gratia præveniente, neg., pér gratiam ipsam, conc. Loquitur enim S. D. de iis, qui currunt, dicens: *etiam si curras, & studium adhibeas, ne tuum existimes, si quod recte gestum est, nisi enim celesti auxilio potias, omnia frustra sunt;* non ergo gratiam excludit, sed arbitrium commendat. Ad VI. dist. ant. Ait fidem impetrare gratiam sanctificantem, conc., actualem, neg. Habet enim. ib. *Accedit fides, per gratiam attracta.* Ad VII. dist. maj. Et loquitur de augmento gratiæ, conc., de prima vocatione, neg., laudat enim ibi Pelagiam patientem, postquam Dominus ei donaverat, ut martyrum pateretur, sicut ergo gratia subsequens, ita nec cooperans tollit prævenientem.

C A P U T III.

De Cassiano, Fausto, Vincentio, aliisque Semipelagianis.

NIL derogat aliquorum sanctitati, qui ante ecclesiæ definitionem obscurissimas gratiæ questiones, non recte explicarunt; nam cum S. Prosper & Hilarius ut sanctos comprehendent Massilienses; sicubi SS. viros supra laudatos Pelagiandos dicimus, de doctrina loquimur, non de persona. Sit ergo

PROPOSITIO I. Cassianus non potest a Semipelagianismo excusari.

Prob. I. ex Isidoro Pelusiota, qui eum temerarium appellat, & Augustini doctrinæ impugnatorem ex Adone Vierinen, qui Cassiani opera cause legendæ monet, maxime de lib. arbitrio, & gratiâ. Cassidorus ait, Cassianus ab erroribus purgatum, etiam a Victore Martyritano. Bradvardinus Cassiani sententias vocat *hæreticas, & pelagiano veneno prægnantes.* Baronius negat, eum *fuisse omni ex parte catholicum;* ergo &c. Inquisitio Hisp. hanc propositionem damnavit: *Cassianus non fuit Semipelagianus.* S. Prosper, quem ecclesia Romana eruditio, & pietate insignem appellat, librum edidit adv. Coll. qui liber in Cod. Corbei. antiquiss. inscribitur liber S. Prospere contra librum Cassiani Presb. Gelasius opuscula Cassiani apocrypha declaravit, non quia non extant in canone, alias etiam Prospere opera dixisset apocrypha, nec quia incertum habent auctorem, nam ibi Cassiani nomen apponitur; ergo apocrypha dixit, quia sensum catholicum non exhibent; ergo &c. V. Cassianus Coll.

13. ait,

13. ait, *ut clareat etiam per naturæ bonum quod beneficio conditoris inductum est, bonarum voluntatum prodire principia, Apostolus testis est dicens: velle adiacet mihi, perficere autem bonum non invenio; ergo &c.* VI. L. 12. de Inst. Mon. 14. ait: *naturaliter inesse cujus animæ virtutum semina beneficio creatoris inserta, conatus nostros gratiam præcedere, & hanc laborantibus, sudantibus &c. conferri; ergo &c.*

Ob. I. cum Boucat. Cassianus Coll. 3. 4. ait; *Ex Deo quidem est, quories nonnunquam etiam dormientes nos ad desiderium salutis exsuscitat.* II. Coll. 13. ait, *non solum actuum, verum etiam cogitationum bonorum ex Deo esse principium, qui nobis ex initia bone voluntatis inspirat.* III. S. Prosper in Collationibus, non Cassiani sensum reprobavit, sed Abbatis Cheremonis, ergo &c.

Resp. ad I. dist. ant. ex Deo est nonnunquam, conc., semper neg. Ut enim ait S. Prosper fateretur ibi Cassianus in *portione* gratiam, quam negabat in universitate vocatorum, ait enim, nonnunquam conatus bone voluntatis vel exigui, vel expectat. Ad II. dist. maj. Quatenus naturæ bonum beneficio creatoris indultum est, & nonnunquam in *portione* vocatorum gratia etiam dormientes excitat, conc., prout est semper gratiæ donum, neg. Postquam enim haec adnotavit S. Prosper ait: *Etiam si bonis cœpius necessarium Dei fateris auxilium, ipsos tamen laudabiles motus, appetitusque virtutum, remota gratia Dei, nude libertati adscribis arbitrii.* Ad III. Resp. neg. ant. *Liqui* enim Cassianus in proprio sensu conflat ex I. de Inst. Mon., ubi assertit, primam gratiam prætulo esse, occasione sibi tantummodo a nobis bone voluntatis oblata. Hunc autem librum esse Cassiani patet, nam auctor spondet Collatori, se PP. Collationes editurum; ergo &c. Deinde S. Prosper adv. Coll. c. 2. ait, Collatorem Cheremonis per omnia suscepisse sententiam. Reapie Collator non emollit, nec notat interjecta parenthesi, quod ponit in ore Cheremonis; ergo probat. Tandem Boucat sibi contradicit, qui ex Coll. 13. probat, Semipelagianos gratiam æqualem non admisisse.

Ob. II. Collationes Cassiani laudantur a D. Benedicto Reg. 24., & Climaco &c.; ergo &c. II. Cassianus ut sanctus colitur in monasterio S. Victoris 10. Kal. Aug.; ergo &c. III. In damnatione Semipel. non nominatur; ergo &c.

Relp. ad I. dist. ant. Laudantur quoad institutionem religiosorum, conc., quoad doctrinam de gratia, neg. Ad II. Relp. 1. nonnullos de sanctitate Cassiani dubitasse, eo quod S. Prosper eum accusare videatur hypocrisis, & superbia, & Clem. VIII. veterum eius venerari reliquias. Relp. II. neg. cons. Nihil enim derogat sanctitati Cassiani nota Semipelagianismi, ut sup. no-

tavimus. Carpit ergo D. Prosper doctrinam, non auctorem, vel alios sorte Semipelagianos hypocritas. Clemens vero vetuit venerari Cassiani reliquias, vel quia de identitate eorum non constaret, vel quia opportunum non erat ebullientibus controversis de Gratia, Cassiani cultum promovere. Ad III. neg. cons. Non enim nominatur, quia non ertavit pervicacia cor-
dis. Nam S. Prosper c. 3 contra Coll. de eo, aliisque Semipel-
agiis. Nam dicit, dum adhuc non sunt a fraterna sanctitate divisi toleranda
est magis intentio, quam desperanda correctio, qua de causa nec
Pelagius ab Augustino, nec Bajus a Pio V. nominatus est.

Ob. III. Cassianus fuit Chrysostomi discipulus; ergo ut ille excusandus. Resp. I. Habett, Cassianum a Chrysostomo pulsum ab ecclesia C.P., ubi diaconi fungebatur officio, ut opinantur Trihemius, S. Antonius, Sigebertus &c., quibus tamen Norisius non assentitur, nam Cassianus Romam venit in causa Chrysostomi, nec ab eo, sed cum eo ab Urbe pulsus est. Resp. II., & melius, Cassianum nonnullas Chrysostomi sententias, quæ prima fronte Semipelagianæ videntur, non esse assecurum.

PROPOSITIO II. Faustus Rejensis episcopus fuit Semipelagianus.

Prob. I. ex cap. *Santa Romana*, ubi Fausti opuscula re-
cipient tamquam apocrypha. II. ex ep. Hormisdæ ad Post.,
ubi declarat, ea non esse recipienda. III. A Jo. Maxentio
Faustum refutatum testantur P.P. Africani, & Fulgentius de
Verit. præd. IV. Isidorus Hispal. narrat, a Fulgentio 7. libros
contra Faustum esse conscriptos. V. Cæsarius Arelaten., ut ex
Ennodio constat, Augustini doctrinam contra Faustum propugnauit. VI. Petrus diaconus Ecclesiæ noxiā esse demonstrat
Fausti doctrinam. VII. Defensores gratia, ut prædestinatianos
a Fausto traductos, & Aranicanam Synodum contra Faustum
præseruit fuisse coactam Norisius demonstrat (a). VIII. Faustus l. 2. de Lib. arb. c. 6. docet, in electione ad gratiam ob-
servavi merita: Abelem Deo placuisse per proprie voluntatis affectum: virtutem fidei tunc datam esse, quando inspiravit
Deus animæ notitiam suam: per legem naturæ inesse homini in-
tellectum Dei pariter & cultum: nostrum esse ut querendi, &
pulsandi importunitate Deo placeamus. Non esse in quo jucun-
deretur benignitas largientis, si non prius explorata fuerit inqui-
sentis avitatis; ergo &c.

Dices cum Simondo: Faustum accusatum a Jo. Maxentio
Eutychiano errore imbuто, adeoque fidem non mereti. II. Afros
Fau-

(a) Lib. 2. Vind. c. 43.

Faustum insectatos ob errorem Prædestinatianorum, quo erant
occupati; ergo &c. III. Gelasius non damnavit Fausti libros
cum eos declaravit apocryphos; ergo &c. Resp. ad I. neg. ant.
Maxentius enim fuit orthodoxus, ut lib. de Incarn. ostende-
mus. Nec solus, sed alii quoque PP. Fausti scripta damna-
tunt. Ad II. neg. ant. 1. enim hæc hæresis fictitia est; 2. ea
nequit Afr. PP. nec Fulgentio tribui, qui Faustum impugna-
vit, & Ecclesiæ fidem de Gratia egregio volume declaravit.
Ad III. neg. ant. Constat enim oppositum ex ep. Hormisdæ,
ex decreto Gelasii, & ex Patrum auctoritate.

PROPOSITIO III. Vincentius Litin, fuit & ipse Semipela-
gianus.

Ita Norisius, Alexander, Pagius, aliquique, & Prob. I. enim
ex libro Prosperti contra Ob. Vincent. constat, aliquem fuisse
Vincentium Semipelagianum, sed is non fuit Vincentius Vi-
ctor, aut Presbyter, cujus meminit Gennadius, nam hic flor-
uit post obitum Prosperti, qui contigit ann. 456., Gennadius
autem scribebat circa ann. 490. Nec fuit Vincentius Victor ab
Augustino confutatus, id enim ei objecisset S. Prosper; ergo
fuit Vincentius Litinensis.

Prob. II. Litinensis cum Semipel. docet, 1. nullam esse gra-
tiam specialem, sed cuique querenti aut pulsanti communem,
dicens Commonit. c. 37. Audent docere, quod magna ac specialis
sit gratia, etiamsi nec petant nec querant; ergo &c. 2. Augusti-
num de Præd., & de Don. pers. differentem modum excessisse
cum Semipelagianis affirmavit; ergo &c. 3. Massilienses vocat,
vetustatis predicatoris, Hilarium vero ac Prosperum, novitatis
inventores: adeoque rejiciebat Aug. scripta de necessitate gra-
tiæ ad initium sancte credulitatis. Vid. Norisius l. 2. Hist. Pel.

Prob. III. Cælestini verba ad episcopos Galliæ, desinat inces-
sere novitas vetustatem contra Hilarium, & Prosperum detor-
quet dicens, Common. 43. Hec fuit Cælestini sententia, non ut
vetustas cessaret obruere novitatem, sed potius novitas desineret
incessere vetustatem. Ubi nota cum Ncrisio, Alexandro, &c.,
hæc verba ferire Hilarium, & Prosperum (qui soli ex Gallis
ad Cælestinum profecti erant) eosque tamquam criminatores
refellit his verbis, ut quidam criminantur, cum Cælestinus u-
triusque sollicitudinem commendaverit. II. Per ea verba, hæc
fuit Cælestini sententia, innuit Litinensis, novitatem Augu-
stianæ doctrinæ non debere antiquam incessere a Massiliensibus
propugnatam, criminabantur enim Semipelagiani, contrarium
esse Patrum opinioni quidquid de vocatione electorum secundum
propositum S. P. Ang. disputavat; ergo &c.

Ob. I. Macedo: hec sententia est unius Vossii, Norisii,
ac Lupi; ergo &c. Resp. neg. ant. Fatetur enim Macedo, plures
hac

bac de re Norisio consentire, & Norisius ostendit suam de Vincentio sententiam probari a Garnero, Frassenio, Altemio, a Maurinis PP., Thomassino, Poncio, quibus, adde Alexandrum, Pagium, Graveson &c.

Ob. II. Lirinensis non est auctor. Obj. Vincent. Nam Lirinensis fuit Pelagianorum hostis; ergo &c. II. Commonit. 4. laudat Cælestini epistolam contra Semipelag. III. Objectiones illæ, utpote insultæ, a Lirinensis doctrina abhorrent; ergo &c. IV. Earum auctor est Vincentius presbyter ex Baronio, Vascus &c. Resp. I. neg. cons. Nam Lirinensis Semipelagianismus etiam ex ejus commonitorio erumpit. Resp. II. ad I. neg. cons. Nam Semipelagiani omnes Pelagianos execrabantur ob negatum ab iis peccatum originale, quod ipsi admittabant. Ad II. dist. ant. Laudant in pluribus, conc., in omnibus, neg. Ad III. neg. cons. Nam in Commonitorio etiam idem apparet ingenium. Ad IV. neg. ant. Vid. Prob. I.

Ob. III. Lirinense Commonitorium mitifice commendatur, ut ostendit Macedo, ergo &c. II. In eo non carpit Lirinensis Augustini discipulos a Cælestino laudatos, sed conventiculum hæreticorum, ut constat ex iis verbis, in conventiculo Ecclesie sue. III. Ea verba, audent polliceri &c. catholice exponi debent de ordine executionis, quo sensu etiam Augustinenses docent orandum, ac laborandum esse; ergo &c. Resp. ad I. dist. ant. Commendatur quoad monasticam disciplinam, conc., quo ad doctrinam de gratia, neg. Ad II. neg. ant. Potabant enim Semipelagiani, a Cælestino improbatam Augustini doctrinam in postremis libris de electione secundum propositum; qua de re ejus discipulos carpit Lirinensis, veluti Prædestinatianos, & eorum Palæstram conventiculum dixit. Ad III. neg. ant. Nam specialis gratia per Augustinum datur etiam non quæribus, & necessaria est ut quæramus.

Ob. IV. Lirinensis Semipelagianismus ejus sanctitati repugnat; ergo &c. Scriptit enim post Cælestini epistolam, ubi damnatur Semipelagianismus; ergo peccavit. II. Norisius negat Semipelagianos ignorantia invincibili laborasse, eosque lupos & hypocritas vocat; ergo &c. III. Semipelagianismus cum Pelagiana hæresi damnatus erat ex Aug. de Pœd. sanct. 2.; ergo &c.

Resp. neg. ant. Nam Semipelagianismus ab Arausic. Syn. II. sub Felice IV. damnatus est, adeoque ad hæc usque tempora circa hæsi fidei crimen ex Norisio propugnari potuit; ergo nihil repugnat sanctitati Lirinensis, aliorumque, qui ante ea tempora illo errore imbuti sunt. Ad prob. neg. cons. Censuit enim Lirinensis a Cælestino postrema Augustini opera non fuisse probata, nam capitula Cælestini epistolarum adnexa, in quibus Semipelagianismus

pelagiani aperte damnatur, non sunt Cælestini. Ad II. neg. cons. Norisius enim, licet eam ignorantiam vincibilem appellat, negat tamen ab hæresi, & a peccato excusari non posse. Lupos autem, & Hypocritas vocat Semipelagianos, quoad doctrinam, non quoad mores. Ad III. neg. cons. Nam S. P. fastetur, eos plurimum a Pelagianorum errore discerni. Et S. Prosp. per Cassianum ut catholicum, licet Semipelagianum, agnoscit.

PROPOSITIO IV. S. Hilarius Arelat. fuit Semipelagianus: an talis obierit incertum est.

Ita Norisius, aliqui contra Macedo, & Neusser; & prob. I. pars ex D. Prosp. ep. ad Augustinum, ubi ait: S. Hilarium Arelatensem Episcopum, sciat beatitudine tua, admiratorem in aliis omnibus, tue esse doctrina, & de hoc, quod in querelam trahit, apud sanctitatem tuam sensum tuum velle conferre, quo testimonio Hilarii Semipelagianismus invictè comprobatur, teste Alexandro, Pagio, Gravelon &c.; ergo &c.

Ob. I. Norisius ne unum quidem auctorem pro sua sententia proferre potest; ergo falsa est. Resp. neg. ant. Norisio enim subscripti eruditii omnes, ut Ballerini demonstrant. Addit Norisius, Rainaldum, Holstenium, Sirmondum, Usserium, Lupum, Maguinum, Sanmarthanos fratres &c.

Ob. II. Hilarius Arelat. est vere auctor epistolæ ad Augustinum scriptæ adversum Massilienses; ergo &c. Prob. ant. I. Enim S. Prosper ait loco citato, Hilarium Arelatensem velle cum Augustino sensum suum conferre per literas. II. Hilarius Arelatensis Augustino notus erat, eumque audierat in Africa, & ad eum scriperat epistolam 156., qua omnia convenienti auctori epistolæ contra Massiliens. ; ergo &c. III. S. P. Prospero respondens Hilarii non meminit; ergo notat rectam ejus fidem.

Resp. neg. ant. Auctor enim epistolæ ad Augustinum fuit laicus, & doctrinam Augustini in omnibus complexus est; ergo non fuit Hilarius Arelatensis. Ad I. prob. neg. cons. Solutione patet ex dictis. Ad II. neg. maj. Arelatensis enim admodum juvenis ex Eucherio in monasterium se recepit, nec in Africa fuisse unquam inventur. Illa autem epistola non est Hilarii Arelatensis, sed Hilarii, ut ex vet. ms. Benedictini observarunt. Ad III. neg. cons. Aug. enim Arelatensis in ea responsum non meminit, vel quia sui amatorem holuit redargere, vel quia ejus epistolæ expectabat.

Ob. III. Hilarius anno 429. nondum erat Episcopus; ergo ejus non meminit S. Prosper. Prob. ant. ex Eucherio, qui in Paren. ad Valerianum ait; Hilarius nuper, & nunc Antistes Petronius, unus in religionis, alter in sacerdotii nomen ascenait: sed Petronius electus est Bononiae Episcopus an. 430. ; ergo Hilarius, qui